

IEDERE DISPUUTSTRUI IS ANDERS

Het jaarclubmeisje is, welbeschouwd, tegelijkertijd een manwif en hypervrouwelijk. Enerzijds zien we lang haar met haarspeld tot staart geknoopt, rokjes, pumps, veel make-up. Anderzijds treffen we een hese stem van het roken en het schreeuwen, een verrassend grote alcoholresistentie en ruw gedrag. Een merkwaardig schizofreen fenomeen, dat jaarclubmeisje.

Arnold Jonk, *Arnolds Liefdesgids* (1999)

21

Het probleem is dat je in Amsterdam geen jaarclubjes hebt, noch bij het Amsterdams Studenten Corps (ASC/AVSV), noch bij LANX (vroeger het VU-corps)³. Misschien is dat iets typisch Amsterdams, want bij de corpora in de andere steden bestaan ze wel. Toch komt dit type meisje wel in de corporale werkelijkheid van Amsterdam voor. Het verschil is dat ze zich verzamelen in disputen. Het dispuutssysteem schijnt in de praktijk minder hard te zijn dan het jaarclubjessysteem, waarbij de jaarclubjes in volgorde van populariteit worden ingedeeld. Zelf ben ik een beetje bang voor corpsmeisjes, want ze lijken vaak zo meedogenloos en venijnig. Ik probeer hen daarom zoveel mogelijk te vermijden. Kortzichtig als ik inderdaad kan zijn.

‘Normen, waarden, tradities en sigaren en netwerk ‘builden’ voor de toekomst’, zo werd het corps beschreven door een van mijn studerende vriendinnen. Daar moeten we natuurlijk wat genuanceerder over denken, want het is makkelijk om een karikaturaal beeld te schetsen, zeker met Jiskefet⁴ als voorbeeld. Zo heeft het corps een boeiend verleden, waar ik graag even bij zou willen stilstaan. Het corps is van oudsher de speeltuin van de elite, dat de leden wilde vormen tot waardige bekleders van hun toekomstige functies aan de top van de maatschappelijke hiërarchie; het grote Hoe-hanteer-ik-de-macht-en-het-aanzien-die-mij-ten-deel-zullen-vallen-tot-meerdere-glorie-van-mezelf-, God-en-het-Vaderland-stappenplan werd bij het corps dus in de praktijk gebracht. In de vorm van een soort spel, dat tegelijkertijd een parodie was op de burgerlijke samenleving, kwam deze op zichzelf serieuze doelstelling tot uiting. Vandaar de hoge lolligheidsfactor en het overdreven karakter van veel gedragscodes en tradities. Dit alles verklaart veel, maar het roept ook de vraag op of het spelelement niet te serieus wordt genomen en of het corps inmiddels niet vooral zichzelf parodieert.⁵